

Sygn. akt IIK 313/15

Ds. 253/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 grudnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Jarocinie w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: **Prezes Sądu Sędzia Maciej Gruchalski**

Protokolant: **st. sekr. sąd. Hanna Kościelniak**

przy udziale Prokuratora Przemysława Wyrwińskiego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 października 2015 r., 1 grudnia 2015 r. sprawy:

A. J. córki H. i M. z domu U., ur. (...) w J.

oskarżonej o to, że:

I. w dniu 28 lutego 2013 r. w m. J., jako właścicielka Firmy (...) z/s w m. B., gm. K. W.. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadziła firmę (...) Stacja Paliw R. B. z/s w J. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w ten sposób, że na podstawie umowy kupna – sprzedaży z dnia 19.10.2012 r. wprowadzając w błąd, co do zamiaru i możliwości zapłaty za zakupiony towar, dokonała zakupu oleju napędowego na kwotę 12 226,15 zł, na co została wystawiona faktura VAT nr (...), z czego –pozostała do zapłaty kwota 5 000,00 zł, a następnie nie wywiązała się wobec sprzedawcy z obowiązku zapłaty tej kwoty, czym działała na szkodę firmy (...) Stacja Paliw R. B. z/s w J.;

tj. o czyn z art. 286§1 kk

II. w dniu 16 marca 2013 r. w m. J., jako właścicielka Firmy (...) z/s w m. B., gm. K. W.. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadziła firmę (...) Stacja Paliw R. B. z/s w J. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w ten sposób, że na podstawie umowy kupna – sprzedaży z dnia 19.10.2012 r. wprowadzając w błąd, co do zamiaru i możliwości zapłaty za zakupiony towar, dokonała zakupu oleju napędowego na kwotę 24 275,02 zł, na co została wystawiona faktura VAT nr (...), a następnie nie wywiązała się wobec sprzedawcy z obowiązku zapłaty tej kwoty, czym działała na szkodę firmy (...) Stacja Paliw R. B. z/s w J.;

tj. o czyn z art. 286§1 kk

1.w miejsce zarzucanych czynów oskarżoną A. J. uznaje za winną tego, że:

- w dniu 28 lutego 2013 r. w J. jako właścicielka Firmy (...) z siedzibą w B. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła firmę (...) Stacja Paliw R. B. w J. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem wprowadzając w błąd osoby reprezentujące firmę, co do własnej sytuacji finansowej i zamiarów w ten sposób, że dokonała zakupu oleju napędowego na kwotę 12 226,15 zł zobowiązując się do zapłaty w terminie 14 dni nie mając ani zamiaru ani możliwości wywiązania się z powyższego zobowiązania;

- w dniu 16 marca 2013 r. w J. jako właścicielka Firmy (...) z siedzibą w B. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła firmę (...) Stacja Paliw R. B. w J. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem wprowadzając w błąd osoby reprezentujące firmę, co do własnej sytuacji finansowej i zamiarów w ten sposób, że

dokonała zakupu oleju napędowego na kwotę 24 275,02 zł zobowiązując się do zapłaty w terminie 14 dni nie mając ani zamiaru ani możliwości wywiązania się z powyższego zobowiązania

tj. popełnienia 2 występków z art. 286§1 kk i za to przyjmując, iż zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw na podstawie art. 286§1 kk w zw. z art. 91§1 kk wymierza jej karę 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 69§1 i 2 kk i 70§1 kk wykonanie orzeczonej kary warunkowo zawiesza na okres próby 2 lat;

3. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 250 zł tytułem kosztów sądowych.

M. G.

Prezes SR

UZASADNIENIE

Oskarżona A. J. prowadziła działalność gospodarczą w postaci firmy transportowej od 12 sierpnia 2002 r. do 31 grudnia 2002 r. oraz od 1 lipca 2003 r. do

10 marca 2014 r. Dostawcą paliw dla samochodów wykorzystywanych przez jej firmę było między innymi Centrum (...) i Spółka. Przez szereg lat współpraca z tą firmą przebiegała prawidłowo aczkolwiek systematycznie rosło zadłużenie oskarżonej z tytułu nie zapłaconych faktur za pobrane paliwo. Począwszy od października 2012 roku dostawca paliw wprowadził w związku z tym zasadę, iż sprzedaż dokonywana będzie tylko do wysokości wpłaconej należności. Do tego momentu miesięczna wartość transakcji między tymi podmiotami oscylowała w granicach od

23 tysięcy złotych do 60 tysięcy złotych. Z chwilą wprowadzenia powyższej zasady obroty spadły w miesiącu listopadzie do kwoty około 7 tysięcy złotych, a w grudniu około 4 tysięcy złotych. Decyzja Centrum (...) spowodowała, iż w dniu 19 października 2012 r. oskarżona podpisała umowę kupna sprzedaży paliw płynnych z firmą Usługowo – Handlową (...) w J.. Umowę w imieniu firmy podpisał kierownik stacji paliw K. S.. W myśl umowy pojazdy oskarżonej mogły bezgotówkowo pobierać paliwo, za które wystawiane były co dwa tygodnie faktury z odroczonym terminem płatności. Na zabezpieczenie przedmiotowej umowy A. J. wystawiła weksel własny in blanco. Na koniec października 2012 roku zadłużenie w stosunku do (...) K. wynosiło 283 502,27 zł. Do końca roku spadło do kwoty 257 580,65 zł. O powyższym zadłużeniu A. J. nie informowała nowego kontrahenta a firma (...) nie miała możliwości uzyskania powyższej informacji.

(dowód: zeznania K. S. k. 200v-201, 92, pismo (...) K.

i Spółka k. 206, pismo ZUS k. 39, umowa kupna sprzedaży k. 17-18, kopia weksla k. 6)

Przez pierwszy miesiąc współpracy z firmą (...) oskarżona regulowała swoje należności terminowo. Ostatnią terminową zapłatą była należność z faktury wystawionej w dniu 16 listopada 2012 r. Kolejne faktury płacone były z opóźnieniem:

- faktura nr (...) z dnia 15 grudnia 2012 r. i terminem płatności do dnia 29 grudnia 2012 r. zapłaciła w dniach 31 grudnia 2012 r. i 10 stycznia 2013 r.;

- faktura nr (...) z dnia 31 grudnia 2012 r. i terminem płatności do dnia 14 stycznia 2013 r. zapłaciła w dniu 28 lutego 2013 r.;

- faktura nr (...) z dnia 15 stycznia 2013 r. i terminem płatności do dnia 29 stycznia 2013 r. zapłaciła w dniu 8 lutego 2013 r.;

- faktura nr (...) z dnia 31 stycznia 2013 r. i terminem płatności do dnia 14 lutego 2013 r. zapłaciła częściowo w dniach 12 marca 2013 r., 18 marca 2013 r. i 29 marca 2013 r.;

- faktura nr (...) z dnia 16 lutego 2013 r. i terminem płatności do dnia 2 marca 2013 r. zapłaciła w dniu 29 marca 2013 r..

Powyższe opóźnienia spotykały się z reakcją K. S., który telefonicznie rozmawiał z oskarżoną, informował, iż z uwagi na opóźnienia firma może zaprzestać tankowania pojazdów, wówczas A. J. dokonywała przelewu.

Do końca 2012 roku oskarżona nie miała zadłużenia w stosunku do ZUS i Urzędu Skarbowego. Od początku 2013 roku oskarżona zaprzestała regulować jako płatnik należności w podatku dochodowym od osób fizycznych. W dniu 28 lutego 2013 r. firma (...) uwagi na wysokość zadłużenia firmy oskarżonej i nieregulowanie zobowiązań wstrzymała sprzedaż paliwa. W tym samym dniu firma (...) wystawiła kolejną fakturę VAT nr (...) na kwotę 12 226,15 zł z terminem płatności do

14 marca 2013 r. Powyższej faktury oskarżona nie uregulowała. Nie zapłaciła również kolejnej faktury VAT nr (...) z dnia 16 marca 2013 r. na kwotę 24 275,02 zł z terminem płatności 30 marca 2013 r. Podobnie było w przypadku faktury VAT nr (...) z dnia 31 marca 2013 r. na kwotę 3 306,10 zł z terminem płatności 14 kwietnia 2013 r. Wówczas to K. S. podjął decyzję, by firmie oskarżonej nie sprzedawać paliwa na zasadach odroczenia terminu płatności. Początkowo oskarżona odbierała jeszcze telefony informując, że sama ma dłużników, którzy jej nie płacą.

W późniejszym okresie nie była już osiągalna telefonicznie. W dniu 13 maja 2013 r. zapłaciła ostatnią z faktur uiszczając kwotę 3 306,10 zł. W dniu 15 lipca 2013 r. zwróciła się z prośbą o możliwość spłaty zaległych faktur, prosząc jednocześnie o cierpliwość

w oczekiwaniu na zapłatę. Jednocześnie dokonała płatności kwoty 7 226,15 zł tytułem częściowej zapłaty za fakturę VAT nr (...).

W dniu 21 sierpnia 2013 r. firma (...) wypełniła weksel in blanco na kwotę 30 804,96 zł, wzywając jednocześnie A. J. do zapłaty powyższej płatności. Ponieważ płatność nie nastąpiła pokrzywdzona firma złożyła pozew o zapłatę i w dniu 12 listopada 2013 r. Sąd Rejonowy w Kaliszu wydał nakaz zapłaty powyższej kwoty wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 24 września 2013 r. Prowadzone do chwili obecnej w stosunku do oskarżonej postępowanie egzekucyjne, w tym także przez innych wierzycieli, jest w znacznej części bezskuteczne.

(dowód: zeznania K. S. k. 200v-201, 92, pismo (...) K.

i Spółka k. 206, pismo ZUS k. 39, umowa kupna sprzedaży k. 17-18, kopia weksla k. 6, kopie faktur i potwierdzeń zapłaty k. 12-13, 14-15, 96-118, pismo oskarżonej k. 11, dokumenty związane z postępowaniem egzekucyjnym k. 193-194, zaświadczenie o nie zaleganiu w podatkach k. 197, zaświadczenie o nie zaleganiu w opłacaniu składek k. 198, kopia wniosku egzekucyjnego k. 205)

Podczas pierwszego przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym oskarżona przyznała się do popełnienia zarzucanych jej przestępstw, wyjaśniając, iż jej problemy finansowe zaczęły się od początku 2013 roku. Od tego też czasu zaczęły się problemy

z płatnościami za paliwo firmie (...). Wyjaśniła również, iż kupując paliwo w tym czasie zdawała sobie sprawę z tego, że będzie mieć problem z uregulowaniem faktur. Zaczęły się jej zaległości w płatności składek ZUS oraz w Urzędzie Skarbowym. Podczas kolejnego przesłuchania nie przyznała się do zarzucanych jej czynów, wskazując, iż jej problemy finansowe były wynikiem ogólnej sytuacji gospodarczej na rynku. W toku postępowania przed Sądem podtrzymała swoje wyjaśnienia z postępowania przygotowawczego wskazując dodatkowo, że dokonywała zakupów paliwa w firmie (...) także za gotówkę. Wyjaśniła podczas pierwszej rozprawy, iż poza B.-em nie ma zobowiązań wobec innych podmiotów prawnych, natomiast ma zadłużenie w bankach, które sięga 45 tysięcy złotych. W chwili zawierania umowy z B.-em miała zaległości jedynie w Urzędzie Skarbowym. Podczas kolejnej rozprawy wskazała, iż jej dłużnicy zalegali z płatnością kwot 25 tysięcy złotych, 11 tysięcy złotych oraz 5 tysięcy złotych. Na wykazanie powyższego przedłożyła do akt wniosek egzekucyjny pochodzący z 2009 roku na kwotę 7 693,06 zł. Skonfrontowana z informacjami wynikającymi z dokumentów komorniczych dotyczących zadłużenia w stosunku do (...) K. stwierdziła, iż nie wie dlaczego do tej pory nie mówiła o tym.

Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonej tylko w takim zakresie w jakim znajdują potwierdzenie w obiektywnym materiale dowodowym w postaci dołączonych do akt dokumentów. Wynika z nich, iż rzeczywiście do końca 2012 roku nie miała ona zadłużenia wobec ZUS i Urzędu Skarbowego. Brak tego zadłużenia wynikał jednak w sposób oczywisty z „kredytowania” swojej działalności kosztem firmy (...), w stosunku do której posiadała olbrzymie zadłużenie. Oskarżona w toku całego postępowania zatajała powyższy fakt i dopiero został on ujawniony w wyniku dołączenia pisma dotyczącego stanu postępowań egzekucyjnych oraz pisma z firmy (...). Jest to istotny element rzutujący na wiarygodność oskarżonej, która próbowała wprowadzić w błąd Sąd co do swojej sytuacji finansowej w 2012 i 2013 roku, podobnie jak uczyniła to wcześniej z pokrzywdzoną firmą. Podkreślić należy, że w postępowaniu przygotowawczym oskarżona szczerze przyznała, że kupując paliwo w Firmie (...) zdawała sobie sprawę, że będzie miała problemy z uregulowaniem faktur.

Co do istnienia dłużników oskarżonej również należy mieć poważne wątpliwości zważywszy na fakt, iż jedynym dokumentem potwierdzającym te twierdzenia jest wniosek egzekucyjny z grudnia 2009 roku i dotyczy zaległości płatniczych pochodzących z 2008 roku. Jest oczywistym, iż nie mogły one rzutować na sytuację finansową firmy oskarżonej w roku 2012. Podkreślić należy, że wymieniane przez oskarżoną wierzycelności w stosunku do innych podmiotów stanowią znikomą część jej własnych zobowiązań.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania K. S. albowiem dotyczyły one okoliczności w zasadzie niespornych, których oskarżona nie kwestionowała. Wprawdzie nie potwierdzał on faktu sprzedaży paliwa w formie zapłaty gotówkowej to jednak wynikało to z faktu, że jako kierownik stacji paliw zajmował się i kontrolował obrót bezgotówkowy, z odroczonym terminem płatności. Jest oczywistym, iż zakup za gotówkę mógł być dokonywany przez każdego klienta, w tym także przez kierowców zatrudnionych w firmie oskarżonej i to w momencie, gdy posiadała ona zadłużenie.

Zeznania R. B. nie wniosły nic istotnego do sprawy gdyż dysponował on jedynie ogólną wiedzą na temat zadłużenia A. J.. Wszelkich czynności w jego imieniu dokonywał K. S..

Za wiarygodne Sąd uznał wszystkie dokumenty, które zostały ujawnione w toku rozprawy albowiem nie były kwestionowane przez żadną ze stron.

Stosownie do treści art. 286§1 kk odpowiada za oszustwo ten, kto w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu tej osoby. Stwierdzenie istnienia (lub nie) ustawowych znamion tego przestępstwa sprowadza się zatem do ustalenia następujących kwestii:

1. czy celem działania sprawcy było osiągnięcie korzyści majątkowej;
2. czy zachowanie to było „wprowadzeniem w błąd”;
3. czy dokonane przez pokrzywdzonego rozporządzeniem mieniem miało „charakter niekorzystny”;
4. czy istniał związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem sprawcy a skutkiem;
5. czy wszystkie elementy przedmiotowe zdarzenia, w tym cel i sposób działania sprawcy, były objęte jego zamiarem bezpośrednim kierunkowym.

Korzyścią majątkową jest każda zmiana w majątku polegająca bądź na zwiększeniu jego aktywów, bądź na zmniejszeniu pasywów.

W zakresie „wprowadzenia w błąd” kodeks karny nie określa szczególnych sposobów, a zatem może to być osiągnięte przez sprawcę słowami, pismem, gestem, czy nawet zaniechaniem. Istotne jest w tym zakresie to, że wynikiem działań sprawcy podjętych w celu wprowadzenia w błąd pokrzywdzonego jest doprowadzenie go do tego,

że wyobraża on sobie, że rzeczywisty stan rzeczy jest taki, jaki przedstawia mu sprawca, gdy obiektywna rzeczywistość jest całkowicie lub w istotnym stopniu inna. Działania sprawcy nie muszą przybierać form jakiegos szczególnego podstępu, charakteryzować się szczególną przebiegłością, mogą to być działania polegające na wywołaniu pewnych pozorów, przy których sprawca często całkowicie zasadnie przewiduje, że na ich podstawie sam pokrzywdzony dokona błędnej ich oceny. Działania sprawcy oszustwa mają na celu wywołanie u pokrzywdzonego błędnego wyobrażenia o istniejącej rzeczywistości w zakresie tych okoliczności, które mają znaczenie dla podjęcia przez niego decyzji o rozporządzeniu własnym lub cudzym mieniem. Przedmiotem działania mającego na celu wprowadzenie w błąd jest między innymi informacja dotycząca stanu majątkowego sprawcy, dane dotyczące jego możliwości finansowych, czy też postanowień umów, co do terminu wywiązania się z ich wykonania. (por. Duże Komentarze Becka Kodeks karny, Część szczególna Tom II. s. 1133 Warszawa 2010).

Z utrwalonego już orzecznictwa Sądu Najwyższego i Sądów Apelacyjnych wynika, iż działanie sprawcy polegające na doprowadzeniu do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przy istnieniu już w momencie zawierania umowy zamiaru niedotrzymania terminu spełnienia swojego świadczenia i odłożeniu go na czas bliżej nieokreślony oraz uzależnienia go od ewentualnego powodzenia innych zdarzeń gospodarczych o niepewnym charakterze jest w istocie doprowadzeniem kontrahenta do niekorzystnego rozporządzenia mieniem za pomocą wprowadzenia go w błąd, a tym samym wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 286§1 kk. (por. Wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 23 sierpnia 2012r. II Aka 74/12, Wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 28 lutego 1995r. II Akc 2/95)

Odnosząc się do kwestii „niekorzystnego rozporządzenia mieniem” stwierdzić należy, iż jest ono pojęciem szerszym niż „szkoda”, czy „strata”. Pod tym pojęciem mieszczą się także nie tylko sytuacje, gdy następuje całkowity lub częściowy brak zrealizowania świadczenia (zapłata, wykonanie usługi, itp.), ale także, gdy następuje zwłoka w spełnieniu tego świadczenia. (por. Duże Komentarze Becka Kodeks karny, Część szczególna Tom II. s. 1135 Warszawa 2010).

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, iż oskarżona A. J.:

- w dniu 28 lutego 2013 r. w J. jako właścicielka Firmy (...) z siedzibą w B. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła firmę (...) Stacja Paliw R. B.

w J. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem wprowadzając w błąd osoby reprezentujące firmę, co do własnej sytuacji finansowej i zamiarów w ten sposób, że dokonała zakupu oleju napędowego na kwotę 12 226,15 zł zobowiązując się do zapłaty w terminie 14 dni nie mając ani zamiaru ani możliwości wywiązania się z powyższego zobowiązania;

- w dniu 16 marca 2013 r. w J. jako właścicielka Firmy (...) z siedzibą w B. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła firmę (...) Stacja Paliw R. B.

w J. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem wprowadzając w błąd osoby reprezentujące firmę, co do własnej sytuacji finansowej i zamiarów w ten sposób, że dokonała zakupu oleju napędowego na kwotę 24 275,02 zł zobowiązując się do zapłaty w terminie 14 dni nie mając ani zamiaru ani możliwości wywiązania się z powyższego zobowiązania,

przez co wyczerpała znamiona 2 występków z art. 286§1 kk.

Zmiana opisu czynów miała charakter redakcyjny i zmierzała do precyzyjnego odzwierciedlenia treści popełnionych czynów. Uzupełniony materiał dowodowy, już po uchyleniu sprawy do ponownego rozpoznania, wskazuje, iż już w momencie podpisywania umowy z firmą (...) oskarżona miała olbrzymie zadłużenie w stosunku do innego podmiotu, który do tej pory był dostawcą paliwa. Jest oczywistym, że motywem podjęcia tej decyzji przez oskarżoną był fakt, iż (...) K. uznało, iż dalsza sprzedaż odbywać się będzie wyłącznie na zasadach gotówkowych. W tym momencie w sposób drastyczny nastąpiłoby ograniczenie ilości paliwa, czego najdobitniejszym przykładem jest fakt, iż w listopadzie i grudniu 2012 roku wartość sprzedaży spadła do kwot 7 623,29 zł oraz 3 977,88 zł (k. 206v). Powyższy fakt oskarżona musiała sobie zrekompensować dokonując zakupu paliwa w pokrzywdzonej firmie. Już w grudniu 2012 roku przestała terminowo regulować swoje zobowiązania w stosunku do firmy (...), a zaprzestała

w ogóle płacić począwszy od faktury z dnia 28 lutego 2013 r. Zdarzenie to zbiegło się z wstrzymaniem jakichkolwiek dostaw paliwa ze strony (...) K. (k. 206 i 206v). Wówczas to nie zapłaciła również na rzecz (...) K. należności za ostatnią z faktur wystawioną w dniu 31 stycznia 2013 r. (k. 207). Jest zatem oczywistym, iż pobierając paliwo objęte fakturą VAT nr (...) i fakturą VAT nr (...) nie miała ani możliwości ani zamiaru realizacji w terminie zobowiązań wynikających z powyższych dokumentów. Bez wątpienia K. S. reprezentując firmę (...) pozostawał w błędzie wywołanym przez oskarżoną, co do jej sytuacji finansowej oraz zamiarów. Jak sam wskazał dysponując pełnią wiedzy w tym zakresie nigdy nie podjąłby decyzji o współpracy z oskarżoną na zasadach określonych w umowie, a na pewno

w miesiącu lutym i marcu 2013 roku nie dokonałby sprzedaży paliwa na zasadach odroczonego terminu płatności. Dlatego w pełni uzasadnione było przyjęcie, iż co najmniej przy dokonywaniu zakupów objętych tymi dwoma dokumentami oskarżona wyczerpała znamiona występku z art. 286§1 kk. W ocenie Sądu podobna uwaga mogłaby dotyczyć późniejszej faktury VAT nr (...) z dnia 31 marca 2013 r. na kwotę 3 306,10 zł z terminem płatności 14 kwietnia 2013 r., która zapłacona została dopiero miesiąc później. Również ona mogła być objęta aktem oskarżenia, a jej pominięcie wynika wyłącznie z samej treści zawiadomienia o przestępstwie, w którym pokrzywdzona spółka wskazała wyłącznie faktury nie zapłacone. Powyższy fakt w żaden sposób nie zmienia oceny czynów oskarżonej a wręcz przeciwnie wskazuje, iż w późniejszym okresie dokonywała ona płatności w sposób selektywny i dotyczyły one mniejszych kwot bądź form płatności gotówkowej. Podkreślić należy, że powyższej oceny nie zmienia również spłata części należności objętych fakturą z dnia 28 lutego 2013 r., gdyż tego typu fakt zmniejsza jedynie wartość szkody będącej wynikiem przestępstwa.

Uznając oskarżoną za winną wyżej opisanych czynów i przyjmując, iż popełniła je w warunkach ciągu przestępstw Sąd na podstawie art. 286§1 kk w zw. z art. 91§1 kk wymierzył jej karę 10 miesięcy pozbawienia wolności. Jako okoliczność łagodzącą Sąd miał na uwadze dotychczasową niekaralność oskarżonej, która uzasadniała warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary na okres próby 2 lat.

W związku z treścią art. 415§1 kpk, z uwagi na istnienie tytułu egzekucyjnego obejmującego roszczenie związane z niniejszą sprawą, Sąd nie orzekł obowiązku naprawienia szkody.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 627 kpk i art. 2 ust. 1 pkt 3 Ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych.

M. G.

Prezes SR